

VE SMÍR S ČOKOLÁDOU

Jana Rečková
Jiří Dluhoš

VESMÍR S ČOKOLÁDOU

Jana Rečková

(in memoriam)

Jiří Dluhoš

Vesmír s čokoládou

© Jana Rečková, Jiří Dluhoš, 2019

Obálka © Jaroslav Svoboda

Ilustrace a sazba © Lenka Kmoníčková

Dovětek © Jiří Dluhoš, 2019

Doslov © Josef Pecinovský, 2019

© Nakladatelství Fortna, z. s., 2019

ISBN 978-80-907070-7-8

PROLOG

OBYTNÁ MOHYLA

Vrcholky Medvědích či (jiným názvem) Čumalivských hor i jejich náhorní plošiny jsou vystaveny větrům, vichrům a vichřicím odjakživa a jsou na to patřičně zvyklé. Na Ammad-Laienu také fouká neustále, obvykle ze všech stran; o nějakém směru se nedá mluvit, protože větrné proudy se točí v údolích a odrážejí od skalních štítů a svahy, zarostlé stromy nebo klečí, je jen nepatrně vstřebávají a tlumí. Vítr na náhorní plošině Ammad-Laien bývá ostrý, řezavý, po většinu roku ledový a často přináší sníh, krupobití a bouře. Přesto nahoře vzniklo město.

Zatím je to spíš městečko, napůl zavrtané do skály pod sebou, ale s dokonale tepelně izolovanými plochými domy, dokonale vytopené i v nejkrutější zimě, dokonale osvětlené. Tajemství životaschopnosti města Ammad-Laienu spočívá hluboko ve skále... Ale nepředbíhejme, protože o elektrárnách se návštěvník hned nedozví. Další kus tajemství spočívá v lidech, kteří chtějí žít s historií, a ta na tomto místě mluví hodně nahlas, přímo křičí. Pokřikuje po každém, kdo se ubytuje, třeba jen na čas, ve zdejších vyhřátých pokojích, a vyhlíží oknem nebo se prochází zastřešenými chodbami, jež nahrazují běžné ulice.

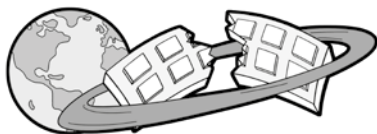
Někdo tohle místo ironicky nazval *Obytný památník*. Větší cynik mohl říct *Obytná mohyla*, a beztak to někdy někdo řekl, ale zaručeně nikoli v přítomnosti správkyně Památníku bitev a míru Kalli Ajlimojne nebo jejího syna Ludika.

Můžete sem kdykoli přijít jen tak na výlet, budou vás brát jako hosta a ukážou vám síně Památníku s reliéfy slavné bitvy

na Ammad-Laienu, která navzdory kronikám i legendám ve skutečnosti neměla vítěze. Ukážou vám i obrazy v jeho horním patře, o nic méně krvavé, zobrazující bitvu na valech Čumalivy, jež i přes různici se názory čerstvých kronikářů postrádala poražené, a podpis mírové smlouvy, jenž se odehrál mezi nákladními auty, rozestavenými do čtverce, ve vichru, který rval účastníkům papíry z rukou... Dokud mu to kterýsi z nich nezarazil. Mezi přítomnými bylo hned několik takových, kteří to dokázali.

Můžete sem přijít na pár dní, na měsíc, ale to už po vás budou chtít nějakou práci, třeba v podzemních sklenících, při údržbě nebo vaření, v malých, avšak plně automatizovaných dílnách, kde se vyrábí všechno možné – ovšem většinu práce zastanou stroje a vám zbude jen mačkání knoflíků a kontrola výsledků. Pokud tu zůstanete (a to se stává dost často), třeba pro vás přistaví další domek. A časem se seznámíte i s tím druhým, podzemním tajemstvím. A ještě jedna věc. Nesejde na tom, jestli jste člověk nebo macek, a pokud je vám méně než deset dvanáct let, nezáleží ani na tom, čím chcete být. Nikdo vás do ničeho nenutí, což je koneckonců jedno z nejdůležitějších poselství Ammad-Laienu a Památníku.

KNIHA I.

KAPITOLA 1. JEDLÍCI NA POSTUPU

Býval to docela spokojený, skoro šťastný kraj. Býval. Virianě teď její rodná dědinka Nářky občas něčím připomínala tu zlomovou chvíli podzimu, kdy skončí ztřeštěné jásání barev, vítr odvané dokonce i tesknotu a zbude jen ustrašené chvění holých větví a vůně hnití, smíchaná s mlhou.

Ztěžka odvrátila pohled od okna. V televizi právě pečlivě upravená hlasatelka s ustaraným výrazem oznamovala, že se posunuje stanovená hranice. Hranice země, která je opravdu naše; hranice bezpečí. Při posledním posunu se starý Matiasův statek i s celou vesnicí octl v nejisté zóně; to v praxi znamenalo, že obyvatelé se o vlastní bezpečí musí starat pouze a výhradně sami. Glegennordská radnice si nad nimi umyla ruce prostým oznámením, že policie města Glegennordu nebude v této oblasti zasahovat. Když si vás Jedlíci vytipují, máte smůlu... Lidé, lapající po dechu nad zradou zbabělé vrchnosti, byli tak vyděšení, že se ani nezeptali, a co jako ty daně, co platíme? *A než se stačili vzpamatovat, už máme hranici zase o kousek blíž a za temných nocí nám někdo vykrádá špajzky, kůlny a kurníky, a taky občas plení pole a záhony, a co ty únosy? No dobře, za posledních deset let z Nářků žádné dítě nezmezelo, ale málem v každé vesnici v okolí nějaké postrádají...*

Donedávna se Viriana nebála; vlastně byla nakloněna myšlence, že jde o silně zveličené pověsti – jenomže tehdy ještě měla svého ochránce. Ale stejně jí i v té době poměrného bezpečí nade dveřmi visel indikátor po dědovi, pochopitelně vyrobený v Irluginnu, městě technických zázraků (ale i podvodníků); nepochopitelně mu věřila, přestože jeho diody už

dávno nereagovaly ani na ty nejhorší bouřky a při nějakém ohrožení by se zaručeně nezmohl ani na symbolický paprskový útok.

Frank se nad staříčkým přístrojem shovívavě usmíval, koneckonců to byla rodinná památka, ne? Takových nebo ještě starších indikátorů bývaly plné Nářky, měli je pověšené skoro v každé chalupě... Už ne. Lidé odcházejí do města a berou si s sebou všechno užitečné. *Prý se teď indikátory prodávají jako starožitnost. Nebo že by jim měšťáci také věřili?*

Ovšem Frank je pryč. Opustil manželku a syna a odstěhoval se. Za prací, ne za jinou ženou, aspoň ona tomu chtěla věřit, a skutečně posílal peníze, jinak by nemohla zaplatit Matiasovo školné a oblečení. Pole kolem vesnice pustla, jako by je opravdu někdo vyjídal, přestože žádný ze sedláků nechytil ani jediného zloděje. Všichni naříkali na zlomyslné rozmarné počasí, někteří ztratili naději a osévali čím dál menší plochu, prodávali traktory... Za víc dřiny méně jídla, a hranice se blíží.

Podle té úhledné paní na naší zašedlé obrazovce, kde se už barvy jedna druhé k nerozeznání podobají, teď musí být někde za řekou. Pro Jedlíky žádný problém, umějí přece létat. Viriana se zarazila. *Nepodléhám až moc té hysterii?* Články v novinách – v těch novinách, které se dají koupit i v nárečném Smíšeném zboží – určitě přehánějí. Jedlíci jsou lidožrouti, Jedlíci pijí dětskou krev, Jedlíci létají a vyvolávají bouře... Ačkoli, s těmi bouřkami a krupobitím... Podle babičky se objevovali na začátku zimy ve sněhových vírech, doprovázených klikatými nebo i kulovými blesky, a unášeli děti. (Tehdy se o tom nejspíš v novinách nepsalo, a i kdyby, tak sem do Nářků denní tisk dorazil jen málokdy.) Vybírali si ty buclatější, aby ne. Babička to musela vědět, připravili ji o mladšího bratra. Bylo mu deset a policie ho nikdy nenašla. A kde tehdy byla hranice! Tehdy nám ještě patřil Upírův les a kus těch skal za ním.

Podívala se na hodiny. *Kde vězíš, Matýsku?*

Matias, její jedenáctiletý syn, se povídačkám o přízračných únoscích dětí nesmál, ale přitom neměl z Jedlíků strach. „Propaganda,“ vysvětloval matce tím rozšafným dospělým tónem, který milovala a nesnášela současně. „Oni budou tvrdit, že nejlépe nás ochrání zdravá výživa – ovšem jde jim o prodej těžce ošizených, a přitom předražených potravin. Buďte hubení s našimi výrobky, a Jedlíci se vám vyhnou! Chápeš?“

Věděla, že to zní rozumně, ale když se stmívalo a Matias nešel a nešel, všechen rozum ji opouštěl, jako by vylétal komínem spolu s kouřem, a zbýval strach. A prudká touha odejít jako ostatní. Zvláště dnes, po zprávách. Jenomže tady, na nářeckém hřbitůvku, leží její rodiče i prarodiče. Matiasovi předkové. Po tři pokolení už Jestrikové žijí v Nářcích... Matias je čtvrté. *Frankovi se to mluví, když nezná ani své rodiče, natož aby věděl, odkud jeho rodina pochází. A pokud to ví, tak mu na tom nezáleží. Frankovi se to odchází! Nemá kořeny, nemusí se vytrhávat ze země; zafouká vítr, a on se nechá nést jako podzimní list. Nebo jako Jedlík. Ale Jedlíci jsou přece tlustí, ne? Matýsek by na ten očividný rozpor přišel hned... Virianě to trvalo hezky dlouho. Copak by asi řekl, kdybych se rozhodla pro stěhování? Z obyčejného strachu, přiživovaného osamělostí. Kvůli pověrám. Vysmál by se své hloupé, zaostalé matce?*

Bezděčně pevně sepjala ruce. Nebyla si jistá, jestli v pojízdné prodejně s cukrovinkami, která zajížděla do Nářků jednou týdně, nezapomněla nakoupit čokoládu, možná opravdu zapomněla, ale měla to přece všechno úhledně sepsané na papírku... Nenašla sebemenší stopy po nějakém vloupání, ale oni, Jedlíci, možná stopy nezanechávají... *Mám mu to říct?*

Do těžkých venkovních dveří se opřel vítr, rozrazil je, tupé zadunění otřáslo celým domkem. Vzápětí se prudce otevřely obyčejné dveře z předsíně. Leknutím vykřikla, připadalo jí,

že z větrného víru, nesoucího provlhlé hnědé listí, vystoupil Jedlík.

„Mami?“ vyhrkl Matias. „Co je?“

„Matýsku!“ Vrhla se k němu a objala ho. Nebyla o moc větší než on, ani se k němu nemusela sklánět. „Já myslela, že... Že přišel...“

„Někdo jiný?“ řekl zamyšleně. Neodtáhl se. Na rozdíl od většiny kluků svého věku se k mámě občas přitulil, a docela rád. „Třeba...“

„V televizi povídali...“ přerušila ho rychle.

„Jo, hranice.“ Matias zavřel dveře na závoru a stáhl si kabát. „Víš, že Irluginnští na ně pořádají hony? Celé oddíly policajtů. Se samopaly a tak... Nedivím se, že jsou naštvaní. Mě by to tedy naštvalo.“

„Ale to snad bývalo dřív, teď už se přes stanovenou hranici nesmí.“ Vytáhla z trouby večeři, prostřela na starý stůl s léty zčernalou deskou.

„Přibývá jich,“ řekl Matias vážně. „Zajímalo by mě, jak se množí. Jako upíří? Třeba se sem vrátí tvůj prastrýček Albin, až se hranice ještě o kousek posune.“

„Nemluv o tom!“

„Hm.“ Matias se podíval na talíř a zapomněl na všechno ostatní.

Viriana na zdravou výživu moc nedala, považovala ji za výmysl lidí z města, kteří nemají co na práci. To, co tu a tam vyslechla v televizi, jí připadalo jako trápení dětí. Láskyplně pohládila svého baculatého chlapce, kterému z legrace říkali *Macku* nebo *Macíčku*, a napadlo ji, že Halka ze statku u potoka se prostě nesmí odstěhovat, protože kdo by jí prodával sádlo tak levně? Nesnesla by, kdyby Matýsek měl mít hlad. Ale co kdyby Jedlíci začali unášet i prasata?

„Miluju bramborové knedlíčky,“ řekl Matias.

„Zítرا bude hrachovka se špekem,“ slíbila mu a na okamžik si připadala jako dřív, ve šťastnějších časech.

Zatáhla závěsy, venku se už úplně setmělo. Zářivka nad dřezem zase začala blikat. *A v obchodě nemají náhradní, copak ta nána nemůže pár objednat? Kdo má pro každou pitomost jezdit do města!*

„Já to nádobí umyju,“ nabídl se Matias. Vyhrnul si rukávy a postavil se k dřezu. Zářivka se kdovíproč uklidnila. Viriana vzala utěrku a spokojila se s rolí pomocnice. Není to úžasné, mít tak hodného syna?

Vítr sílil a televize to vzdala. Tady v kopcích byl stejně vždycky mizerný příjem, a tak lidé z Nářků mívali na večer připraveno žehlení, pletení, zašívání a jiné drobné práce, u kterých se dá sedět. Viriana si vzala knihu, ale nemohla se začíst. *Ten víchr tak skučí! Tak zoufale, žalostně. Nebo strašidelně? Možná už začne sněžit.* Zvedla hlavu.

Matias také naslouchal, místo aby se věnoval domácím úkolům. „Slyším kroky,“ zašeptal.

Zvenčí se ozval rachot, jak se zatřásla závora na dveřích. Něco zalomcovalo veřejí, místností zakroužil průvan, který se sem protáhl neviditelnými štěrbinami. Viriana vyskočila s rukou na ústech. Nechtěla ječet; ještě ne. Jako by tušila, že si musí šetřit hlasivky. Držela se stolu, jako by se bála, že ji ten víchr zvedne. Slyšela, jak neznámá síla vyrazila venkovní dveře ze závěsů. To nebyl jenom vítr, blesklo jí hlavou, to nemohl být jenom obyčejný vítr! Druhé dveře, ty mezi předsíňkou a kuchyní, byly jen z překližky; neuměly ani pořádně bouchnout. I teď jenom hystericky třískly o zeď a zůstaly otevřené, protože se zasekly. *Být tady Frank, nezůstaly by zkřivené, dávno by je spravil, jenomže Frank je pryč, neochrání nás, jsme tu jen my a tma za dveřmi.* Opravdu venku nikoho neviděla. Že by si s námi takhle pohrávaly živly?

BITVA NA AMMAD-LAIENU

Bitva na Ammad-Laienu je chápána jako zvrat ve Velké arrowanské válce, neboť zde poprvé byl významně omezen postup nhiranských vojsk. Odehrála se 12. července 1556 na nejvýše postavené náhorní plošině v čumalivském horském pásu a v okolí. Vojska čumalivské domobrany, vedená Movarem Ajlimojnem, se zde střetla s oddíly maršála Grafta Umervarda, jejichž úkolem bylo dostat pod kontrolu Čumalivu a okolí.

Přestože čumalivská domobrana byla početně i vyzbrojí mnohem slabší a postrádala vycvičené jezdce i moderní zbraně, podařilo se jí nhiranské oddíly odrazit. Sám maršál Umervard zde utrpěl těžké zranění a dále se už nemohl osobně účastnit válečných tažení.

Čumalivské hory se staly hlavním útočištěm pro síly odporu proti nhiranské okupaci. Po celý zbytek války už nhiranské síly nemohly využívat horských cest a musely proto pro přesuny i zásobování používat jen silnice v nížinách. Ty byly ovšem jednak rozbité, jednak mnohem delší a vystavené překvapivým útokům povstalců. Tato patová situace, kterou nhiranští okupanti vnímali jako velmi pokorující, nakonec výrazně uspisila konec války.

Tragickým důsledkem dlouhotrvajících bojů v okolí Čumalivy byl praktický zánik společenství místních druidů, kteří se aktivně účastnili bitvy i následných partyzánských akcí a po celou dobu projevovali obdivuhodné hrdinství. Ti nejlepší z nich padli za vlast (viz Mohyla zapomnění na Ammad-Laienu), zbylé pak připravila o dosavadní moc a vliv celková změna životního stylu, kterou přinesli okupanti z Nhiranu – a kterou většina prostých obyvatel považovala za pokrok.

Historie arrowanského kontinentu, díl II: středověk až novověk

Vítr zakvíle hlasitěji a zalistoval její knihou i Matiasovým sešitem. Ve světnici bylo najednou hrozně zima. Ohlédla se na kamna. Ještě před chvilkou spokojeně sálala, a teď v nich

oheň vyhasl. Vztekla zacloumala zkřivenými dveřmi, uvolnila je a zavřela.

„Kroky,“ opakoval Matias.

Viriana se na něj podívala. Všechny mateřské instinkty ji pobízely, ať okamžitě skočí k němu, přitiskne ho k sobě a chrání své dítě vlastním tělem. Rozum ale šeptající pudy okřikl a řekl jí, že potřebuje zbraň. Vrhla se k pracovnímu stolu, hmátla po nejdelším noži ve stojánku.

Za sebou slyšela Matiase dýchat. Připadalo jí, že jeho dech je najednou pomalý, ale to se jen zrychlil její vnitřní čas.

„Už jdou,“ zašeptal Matias. „Jsou tady.“

Rozhodla se.

Krok k těm tenkým dveřím, které nejsou žádná překážka ani pro zloděje, natož pro Jedlíka. Levou ruku na kliku. Stisknout kliku, krok do předsíně. Obklopila ji tma, tma domácí, promíchaná s tmou zvenčí, temnotou lesní, polní, a děsivou, protože venkovní dveře, důkladné, s kováním, s pořádným, kvalitním zámkem, otevřela čísi mocná ruka a přezíravě je nechala opile kymáčet na závěsech, napůl vyrvaných ze zdi.

Tupá rána, dřevěný třesk. Otočila se rychleji, než si to vůbec stačila pomyslet, ale ještě rychleji jí došlo, co se právě stalo. Dveře do kuchyně se za ní – vlastně teď už před ní – zabouchly. Matias zůstal uvnitř!

Teď zaječela, ale pořádně, z plných plic. *Sousedé, jste hluiši? Nejmiň pět baráků na doslech a obydených! Kruci, musí mě být slyšet až do Glegennordu! Ne, nikdo neslyší, nikde se nic nepohne, jen tady u nás...*

Matias zdušeně vykřikl, spíš jen tak vyjekl, znělo to víc překvapeně než doopravdy vyděšeně. Ve světnici se už žádný hluk neozýval, jedině Viriana v předsíni křičela, lomcovala klikou a kopala do dolní překližkové tabule. Připadalo jí, že už to dělá celé minuty, že tady zuří a bojuje celé hodiny, vynakládala na odpor těch pitomých dveří veškerou sílu, ustup, povol,

dřevo zatracené! *Tam uvnitř se odehrává něco příšerného! Proč zatracené jsou tak potichu, proč se nervou, nekřičí, neporážejí a nerozbíjejí nábytek?*

Vítr hučí a prozpěvuje, vydává vysoké varhanní tóny, ale rvačku by přece bylo slyšet i tak! Zdálo se jí, že zaslechla hlasy, jakoby dětské – nesmysl! *Halucinace? Přeludy?* A zase kroky, ty samé, které se ozvaly úplně na začátku, zvláštní kroky, jakoby krátké, a přitom těžké. Smích. Kradmé pohyby. Matias něco mumlá... *Ted! To bylo okno! Otevírají okno!*

Dveře už jejímu zoufalému úsilí nedokázaly vzdorovat, povolily. Viriana s rozběhem vletěla do tmy. *Zhasli, mizerové! Jedlíci. Únosci!*

Matias tady možná ještě je, třeba je ještě v kuchyni, natahuje se po mně, ale já ho nevidím... Všude kolem se míhaly stíny, ovanul ji vítr, kdosi se znovu zasmál, hezky, mírně, vlídně... *Nepřítel se směje. Vysmívá se!* Vrhla se směrem k tomu smíchu, zahlédla koutkem oka šmouhu. Bodla, i když neviděla, na co to vlastně útočí. Zasáhla jen vzduch, zavrávovala, málem přepadla dopředu. Vrazila bokem do stolu – *tady neměl být, oni tady se vším hýbali* – ale zarazila se o něj. Natočila se a bodla znovu, rovnou doprostřed té nejasné šmouhy. Trefila se! Někdo bolestně vykřikl!

Stíny a šmouhy, podobné mžitkám v očích po oslnění, se přesunuly k oknu, doprovázel je jejich spojenec vítr, no jistě, okenice jsou dokořán, volně visí a ty víry si s nimi hrají, ta síla, klidně by zvedla celý tenhle barák!

Všechno to bylo hrozně rychle, Viriana bodala do prázdna, už se jí nepodařilo zopakovat úspěšný zásah, unikali jí a Matias bral s sebou. Vítr zakvílel a přivál jí k uším Matiasův hlas.

„Mami! Mami, neboj!“

Skočila za ním, k oknu, levou rukou něco nahmatala, bylo to měkké a pružné, uhýbalo to před ní, ale ona držela pevně.

Pak ucítla, jak se cosi trhá, sevřela kus nějaké látky... Podrazili jí nohy – ne, to za ně udělal poryv větru, poslušný vír, ta měkká věc byla pryč, zůstal jí v ruce cár látky. Držela ho pevně, i když padala, padala hrozně hluboko, až do bezvědomí.

Probrala se na podlaze u dřezu. Okamžitě si vzpomněla, co se stalo, vyskočila na nohy a rozmáchla se nožem – ani ten nepustila z ruky. Vzápětí se ale zastavila, protože v kuchyni už kromě ní nikdo nebyl. Zářivka se rozblíkala, světlo na stropě se rozzářilo lacinou, řídkou žlutí, oheň v kamnech sám od sebe vzplanul a dutý úder Virianě oznámil, že těžká venkovní veřej je zase na místě. Vzápětí ji následovala okenice.

Nezůstanou po nich žádné stopy, pomyslela si malátně. Kdybych sem nakrásně nějak nalákala ty líné policajty, stejně mi nebudou věřit. Ještě mě obviní, že se o dítě nestarám. Jo, takhle to řeší úřady. Spíš by to chtělo novináře, ti by z toho udělali případ... Ale k čemu by mi to bylo? Jak by to pomohlo Matiasovi?

Sedla si na židli a spustila ruce do klína. Žádné slzy jí netekly. Teď je potřeba myslet. *Myslet!* Žmoulala v ruce kus modré látky, dívala se na něj, ale neviděla ho.

KAPITOLA 2.

PODIVNÉ NEHODY

Frank se s nechutí vyhrabal z teplé postele, chvíli seděl a zvykal si na to, že už je vzhůru. Vstávání uprostřed noci mu nikdy nepřestalo vadit, přestože dostával slušný plat a přestože mu bylo jasné, že lidé chtějí čerstvé pečivo brzy ráno, aby měli něco příjemného do začátku dne. *A co mám sakra já?* Dřív to bývala cigareta, ale kouření se v posledním roce odnaučil. Vlastně měl takový divný pocit, že v tom má prsty Matias. Ten kluk ho skoro děsil. Jako by ani nebyl jeho, což byla samozřejmě blbost, Viriana nepatřila k tomu druhu žen a vůbec nikdy nelhala. Jenomže z Matýska rostla docela zvláštní bytost. Frank si například všiml, že ho přestávají bolet šlachy na předloktí, ty přerézané a znovu sešité coby následek sezóny u dřevorubců v Upírím lese; to bylo ještě předtím, než poznal Virianu. V Irluginnu mu ruku spravili perfektně, jejich kliniky měly fakt úroveň, ale stejně ho staré zranění vždycky trápilo, když se měnilo počasí. Jenže poslední dobou stačilo, aby se Matias kolem něj protáhl a letmo se ho dotkl, a bolest se změnila, sice jako by tak trochu trvala dál, ale jemu už nevadila. Jo, a taky se ztratila chuť na cigaretu.

Možná to byl jeden z důvodů, proč Frank odešel z té dědiny s příznačným jménem Nářky. Neurčitý strach z čehosi nepochopitelného, co najednou viděl v synovi a co mu přivolovalo vlastní zasuté vzpomínky. Něco zapomněl, něco cestou odhodil, teď by se to chtělo vrátit, ale on prostě nevěděl, jestli si chce nebo nechce pamatovat. Asi to byl útek, říkal si a nebyl na to moc hrdý.

Rozvážení pečiva do čertných obchodů a obchůdků po celém městě nebylo zrovna terno, a po Virianě se mu stýskalo. Vlastně i po Matiasovi, je to hodný a poslušný chlapec, i když zatraceně zvláštní.

Zvedl se. Žena v jeho posteli se pohnula, jako se hýbají spáči. Obvykle mu dalo práci vybavit si její jméno, i když s ním byla už přes dva měsíce. Věděl o ní jen to, že je smutná a sama. Takže teď byli smutní a sami dva.

Vypravil se během pěti minut. Kafe si vypije s pekaři a rohlík bude chroupat už za volantem naloženého nákladáčku. Jo, a k rohlíku si dá ranní zprávy. Dozví se o všech zavražděných a okradených za právě uplynulou noc, o všech haváriích, zaviněných opilci – a poslední dobou stále častěji i střízlivými. Aspoň podle některých redaktorů. Ti lidé prý zahlédli divné věci, ale kupodivu ne na obloze, tradičním dějišti zázraků, ale na ulici. *Pch, vznášející se děti!* Děti, kolem nichž se točí miniaturní tornádo, padá kolem nich sníh nebo naopak v dešti neprší...

Dotyční se asi sjeli nějakou novější drogou, na kterou ještě policie nemá detektory ani rutinní laboratorní testy, soudil Frank a s ním většina známých šoférů, pekařů a prodavačů. Jen mu trochu vrtalo hlavou, že by se u městské policie nenašel ani jediný člověk minimálně tak chytrý jako jeho známí. To bylo fakt zvláštní. Ke všemu se tyhle střízlivé havárky soustřeďovaly kolem Muzea výživy. *Co je propána na výživě tajemného? Nebo dokonce zlověstného, jak mezi řádky naznačovaly zprávy?* Podle jedné reportérky pár svědků těch nehod skončilo v blázinci. *Zatraceně, to je snad ještě větší pitomost než Jedlíci, ta úporná pověra místního venkova.* Jenomže na Jedlíky věří i ta nejvyšší místa. To s tím posouváním hranice bezpečí... Vzpomněl si, že včera odpoledne něco zaslechl, v rádiu nebo v televizi, o dalším posunu. V duchu si vybavil mapu. *Hm, Nářky se octly těsně na hranici bezprostředního*

ohrožení. Třeba si to Viriana konečně rozmyslí a přijde za ním. Při té představě se začal usmívat. I když by s tím bylo spousta komplikací, jasně, ale všechno se dá nějak vyřešit, i ta žena v mé posteli...

Ještě nesvívalo; v téhle roční době se úsvit zatraceně loudá a k tomu se ještě schovává za mraky – Frank si někdy říkal, že je mu milejší poctivá tma než to ponuré šero. A někdy mu připadalo, že v tomhle městě je šero pořád. Šero a deštivo.

Odpuzovač deště na předním skle už zase zestárl a drobné kapky se od něj neodrážely, naopak zůstávaly sedět na místě jako malé kulaté bradavičky. Frank si otráveně vzdychl a zapnul stěrače. Majitel tvrdí, že jedna dávka spreje vydrží na deset lijáků. *Pch. Šetří se na odpuzovači, stěrače už by se taky hodily spíš do muzea, blatníky reznou... No, a tady už zase někdo rozjařený opilou nocí rozmlátil lampy!*

Znal cestu i poslepu, ale rozčilovali ho chodci. V tuhle hodinu má slušný občan spát, v ulicích se mají pohybovat leda tak popeláři – ty je slyšet už z dálky, jak si vesele rachotí a je jim fuk, koho vzbudí – a automatické zametače chodníků. *Co tady sakra dělají ti lidé?*

Jeden z chodců se zastavil a zíral na jeho auto. Měl na sobě objemnou bundu a kulicha. Byl nezvykle malý, asi jako desetileté dítě. Když ho Frank míjel, oči mu ve světle reflektorů zasvítily jako zvířeti. Jako vlkovi v lese, napadlo Franka. Otrásl se, po páteři mu přeběhl mrazík. Měl hroznou chuť dupnout na plyn, porušit předpisy o jízdě v centru, jen aby už byl z těch úzkých ulic s historicky cennými barabiznami pryč. Odporné škleby štukových příšerek, podpírajících balkóny, hrozba ohavných chrličů shora, komu se tohle může líbit? Všechno na něj v té čtvrti padalo, domy si šeptaly a ukazovaly si na něj, mrkaly temnými okny...

A mezi nimi se pohybovaly ty malé, objemné postavy. Ne jedna nebo dvě, spíš osm, deset, a jako by se k němu stahovaly

ze všech stran a hrozily. Neměl ponětí, čím by ho takoví zakrslíci mohli ohrozit, jenomže cosi hluboko v něm se třáslo a svíjelo a snažilo se ovládnout pravou nohu na plynu. Tak to teda ne, naštvál se. Nejsm dnešní, něco vydržím – i vlastní strach. A vydržel. Jel pomalu a opatrně, jak je to tady v úzkých a místy i strmých uličkách potřeba. Na rozdíl od toho blbečka s mlékem v protisměru. *No ovšem, mlékaři najímají mladé kluky, kteří každou chvíli zdivočí a... Kruci, těch mrňousů tady ale je!*

Překonal nutkání najet přímo do zlověstného hloučku temných postaviček.

Strhl volant, dupl na brzdu. Pneumatiky zaječely, plechy se o sebe otřely, Frank se vyhnul hloučku i mlékařskému vozu a zastavil napříč silnice, zato mlékař se řítit dál, ani nezpomalil, rozhrnul řadu zaparkovaných aut, škrtl o pouliční lampu a narazil rovnou do zdi. Čumák na maděru, pomyslel si Frank, a současně už couval ke kraji, aby nepřekážel provozu (a hlavně sanitce), otevíral dvířka a vyskakoval. Byl na místě nehody tak rychle, že ještě cítil, jak auto i ten barák po nárazu vibrují, slyšel ozvěnu třesku rozbitých lahví a první čůrky mléka, dopadající na chodník. Crrr... Kap. Crrr... Kap. Kapkap...

Dvířka na straně řidiče jednoduše urval, ani si nemyslel, že má tolik síly, chlapíka vytáhl ven, položil na dláždění, nevímal si malých diváků, i když se mu pořád vnucovali na okraji zorného pole, a pak prostě dělal, co bylo třeba.

„Prý jste mu zachránil život,“ řekl mu o nějakých patnáct minut později policista, vyšetřující nehodu. „Aspoň to povídal ten doktor od záchranky. Prý by se jinak udusil.“

Frank na to neměl co říct. Nepamatoval si, co pro zraněného řidiče udělal. *Asi něco z kurzu první pomoci, ale co?* Vzpomínal si jen, že ho nějak přiměl dýchat, ale jak? Že by mu přidržel čelist tím hmatem, co ho kdysi učili? Čert ví.

„Taky jsem byl trochu v šoku,“ zamumlal neurčitě. Nebyl si jistý, jestli ho policista z něčeho nepodezírá, u nich jeden nikdy neví, ovšem ta nehoda prokazatelně nebyla jeho vina, z postavení aut a brzdných drah to bylo jasné. *Leda by tihle glegennordští poldové byli úplní pitomci, ale tenhle ani moc hloupě nevypadá...*

Policista si toho vyčouhlého chlápka v montérkách prohlížel spíš s úctou než s podezřením. Pochyboval, že by sám dokázal tak bleskově zareagovat a rozdýchat člověka v bezvědomí, se zhmožděným krkem a patrně zlomenou dolní čelistí. *Asi jsou ty kurzy pro řidiče docela efektivní, kdo by to do nich řekl?*

„Viděl jste někoho na chodníku?“ položil první otázku. „Podle jednoho svědka se tam vznášela jakási postava... Řidič se lekl a spletl si brzdu s plynem...“ Kývl bradou směrem k tlustému muži v blahobytném županu, který se rozvaloval opodál ve dveřích blahobytného domu s obzvlášť odpornými ozdobami.

Ne ozdobami, ale ošklivami, napadlo Franka. To bylo Matiasovo slovo.

„Člověk si brzdu s plynem nesplete,“ řekl tiše. „To je blbost. Těch mrňousů tady bylo plno, ale žádnéj se nevznášel,“ dodal.

„Mrňousů?“

„Jo. Ten tlustoch je neviděl?“

„Pan Shverio kouřil na balkóně,“ pravil policista nepřítomně. „Díval se shora. Sledoval mlékařské auto, protože čekal na mléko do kafe...“

„Měl byste se ho asi ještě vyptat,“ poznamenal Frank jemně. Myslel to úplně vážně.

Pan Shverio bud' lže, nebo trpí těžkou oční vadou. Ale k čemu by bylo přesvědčovat policajty, že se tady někdo vznášel? Má to snad být jeho soukromá akce *Za noviny strašidelnější?*

Najednou si všiml, že policista už se na něj nedívá. Díval se skrz něj, do blba. *Proč má ten mladík v uniformě tak divný, jakoby skelný pohled?*

„Jistě, měl bych se ho ještě vyptat,“ přisvědčil policista, málem jako by dostal rozkaz. Ruka se mu jaksi škubla, ale pohyb nedokončila.

Div nezasalutoval, všiml si Frank.

Muž se poslušně otočil a vykročil směrem k balkónu a jeho tlustému majiteli, který se na to zatvářil dost překvapeně.

„Hej, neměl bych vám něco podepsat? Myslím jako výpověď. Nebo mám zajít k vám na stanici?“ zavolal Frank. „Musím co nejdřív rozvézt ty rohlíky!“

„Stačí odpoledne,“ odvětil policista se zasněným výrazem. „Musíte přece rozvézt ty rohlíky, ne?“

Frank se vrátil k autu, nasedl a nastartoval, ale stejně mu to vrtalo hlavou, i když už zastavoval u páté prodejny (v tomhle městě byly doslova na každém rohu, a kde neměli kamenný obchůdek, postavili aspoň stánek). Policista udělal přesně to, co mu on, Frank, řekl, a ještě po něm opakoval celé věty. *Co tohle mělo znamenat?*

KAPITOLA 3.

ÚTĚK Z NÁŘKŮ

Vzduch byl cítit sněhem a na loužích křupal tenký ledový povlak. Viriana se svezla v sousedově dodávce až k odbočce na Trhovou. Sice musela poslouchat jeho stížnosti na mizernou úrodu a mizerné ceny a ty mizery, co se odstěhovali do města, ale aspoň jí bylo teplo. Neptala se, co hodlá prodávat či kupovat, a pokud kupovat, tak za co; viděla vrásky na jeho čele, které se pozvolna natahovaly až ke spánkům a k uším, takové vrásky na uších mají sloni, jenomže sloni tam kdesi daleko na jihu za pouští se prostě pasou a nedělají si hlavu s nákupem a prodejem, zatímco soused si hlavu dělá, ačkoli už jednu má, jak by řekl Matias.

Vzlykla, ale snažila se, aby to nebylo slyšet. *Jo, a nezeptala se, čím to, že ji večer neslyšel křičet.* Věděla, že by po ní střelil pohledem a okamžitě zase uhnul očima, ale ne proto, že by tolik dával pozor na cestu. Styděl by se, protože ji slyšel až moc dobře a protože nebyl špatný člověk, vůbec ne. Jen k smrti vyděšený, jako skoro všichni tady za novou hranicí. Každý máme nějakou starost, bolest a žal. Když ti sousedé nepomůžou, chutná to trpce, jenomže otázka zní, jestli by bylo něco platné, kdyby se seběhli třeba všichni chlapi z vesnice a pustili se do těch zatraceně hbitých stínů, které si s sebou nosí vlastní tmu. *Dokázali by je zadržet? Sotva.*

Na křižovatce vystoupila, zamávala a rázně vykročila. Když bude mít štěstí, chytí v Bednici autobus. Je to všehovšudy sedm nebo osm kilometrů, co je to pro zdatnou venkovanku? Přitáhla si kapuci, vítr byl vážně nepříjemný. Jenomže to, co si myslela, že slyší, když jí kapuce přiléhala na uši, bylo horší než

ledové funění, pronikající šálou ke krku. A tak si šňůrku zase povolila. Vítr toho využil a hned jí vytáhl ven pramen vlasů.

Kroky. Krátké, rychlé a skoro veselé. Tančící ve větru. Jako by měla vzadu třetí oko (a nejspíš okýnko v kapuci, ušklíbla se vlastní fantazii) a viděla neohrabané postavičky, které radostně poskakují a povykují. *Hraví Jedlíci*. Kdovíproč si je představovala malé – snad proto, že za těmi dveřmi do kuchyně slyšela jakoby dětské hlasy. *Možná se podobají skřítkům... Kolik jich včera asi bylo?*

Možná mě nesrazí k zemi, přemítala, třeba počkají, až to za ně udělá nějaký pořádný poryv větru. Nebo až sama uklouznu... Sakra! Opravdu málem sklouzla do příkopu; v tomhle počasí se nedá moc chvátat, na silnici namrzla tenká vrstva vody, na ní vyrostla jinovatka jako mech na pařezu – past na neopatrné chodce. Vítr zesílil a jakoby potemněl. Den skomíral, místo aby se rozednívalo. Koutkem oka pořád viděla jakési stíny, chvíli se blížily, pak zase vzdalovaly, ale když se ohlédla, schovaly se. *Můžou být Jedlíci neviditelní? Ačkoli, tady by to ani nepotřebovali...*

Nepřehledné křoví kolem silnice, blízké remízky s červenými šípky na tenkých holých větvičkách a výhrůžně vyčnívajícími černými, omoklými nebo ojiněnými kmeny, obyčejně s orvanou korunou, se skřípěním větví se poddávající větru, a jen o kousek dál lesík, nakročený až do pole, jehličnany tak temné, až by člověk nevěřil, že umějí být zelené – kdyby ho ve škole neučili o fotosyntéze. A skalky, které se sem skutálely z hor, dostaly se pěkně daleko, skoro jako by si tam obří nacvičovali vrh koulí před nějakou světovou obří soutěží. Milióny úkrytů.

V křoví to zaharašilo. Zlověstné zakrákání, které se ozvalo vzápětí, Virianu uklidnilo. Ptáci. Vrány. To nic, klidně si přivolávejte neštěstí, ke mně už přišlo. Vzhlédla k nebi, ale nebe tam nebylo, všude se rozvaloval mrak, od obzoru k obzoru,

lehal si na zem a hrozil, že zavalí i tuhle bezvýznamnou silničku. Zaslechla smích. Nebyl zlý, spíš trochu lhostejný. *Jedlíci nebo živly, je to jedno, pomyslela si unaveně. Pak zakopla o kámen a upadla.*

Nic si nezlomila, jen se jí najednou strašně nechtělo vstávat. Stíny se přiblížily, nebo to byl spíš ten mrak, už už ji zalehne a udusí. Za výběžkem lesa se cosi mihlo. *Modrá barva? Ta do přírody nepatří, leda by kvetly chrpy, ale kde těm je konec, kde je konec létu, všem létům!*

Nadzvedla se. *Určitě je to modrá bunda! Je to člověk, který mě chce jenom postrašit? Zloděj, který mě chce jenom okrást? Nebo mě sleduje Jedlík v modrém? Ať už je to kdokoli, posmívá se mi, hajzl jeden, hraje si se mnou! Vztek jí pomohl na nohy, rozběhla se. Zarazila se uprostřed hnědé, podmáčené louky. Protřela si oči. Nikde nikdo, ticho, i vítr na chvilku ustal. Asi to byla jen halucinace. Po třech nebo čtyřech kilometrech, a už vidím přeludy? Viriano, ty padavko! Dřív jsi teda bývala lepší chodkyně!*

Vrátila se na silničku. Dávala teď větší pozor na výmoly, ale kapuci si nepřítáhla. *Radši snesu lezavou zimu, než slyšet kroky, které... Uslyšela je zas, kroky a pobíhání. Ptáci, řekla si přisně. Vrány v křoví. Žádní Jedlíci. Nechutnala bych jim, jsem hubená.*

Soustředila se na silnici. Na chůzi. Kašlat na modré šmouhy, které... Uklouzla, zapotácěla se, ale rychle zase nabyla rovnováhu. Kašlat na kroky za zády. I na ten divný rachot... Rachot se proměnil v cosi povědomého, skoro příjemného. Tak lidský zvuk to byl, že ji vůbec neznepokojil, takže málem nestačila uhnout. Jen málem. Něco zaskřípělo, ale to s jejími strachy nemělo co dělat. Brzdy velkého auta. Mikrobuse, jak zjistila, když se pořádně podívala. Modrá šmouha na okraji jejího zorného pole se vzdalovala, lidský svět, představovaný

tím tmavým, zacákaným autem, se naopak přiblížil. Dveře na boku vozu se otevřely.

„Co tady děláte, v tomhle počasí?“ zeptal se naštvaný hlas. Už jak mluvil, naštvání se z něj vytrácelo.

Viriana si stáhla kapuci. „Musím nutně do Glegennordu. Jdu z Nářků.“ Záměrně vynechala svezení sousedovou dodávkou. Když dělat chudinku, tak pořádně.

„Tak si nastupte,“ pozval ji ten muž. Celkem sympatický, zvlášť když se mu do vlasů opřel vítr a rozcuchal mu ten mane-kýnský účes.

Uvnitř sedělo pět lidí, mikrobuse byl stavěný na osm, takže jedna štíhlá osoba navíc se vešla bez problémů. Ti lidé byli oblečení hodně městscky, hodně úhledně, učesaní, ženy namalované. Působili úředně. Viriana si je ve vteřině vyhodnotila jako Komisi. To je fuk jakou. Zvolila a nasadila výraz, který používala při jednání s úřady. Naposled ho potřebovala, když se narodil Matias a Frank byl na městské matrice k nepoužití – a nejen proto, že narození syna vydatně zapíjel. Frank nepatřil do města, ale do lesa. Nebo – což ji napadlo až teď – možná do Čumalivy. Nevěděla proč. Sama už tam nebyla celá léta, naposled se do toho starého města vypravila za vzdálenou tetou jako mladá dívka – tehdy ještě neznala Franka a neměla Matiase. Pamatovala si ale, že se tam cítila doma, mnohem víc doma než kdekoli jinde... *Ne, teď žádné vzpomínky. Soustřed se na okolí!*

Během pěti minut věděla, že skutečně sedí v jednom autě s jakousi inspekcí glegennordského úřadu, týkající se zemědělství, a bavila se s nimi jejich řečí. Dokonce se jí kdosi zeptal, jestli u nich někdy nepracovala. Zavrtěla hlavou a podotkla, že na to nemá kvalifikaci. Viděla, že ji berou vážně. Oddechla si. Zase jednou zapadla do prostředí, aniž by ji to stálo větší námahu, přestože byla oblečená venkovsky, urousaná a unavená. Shodli se, že zemědělství v glegennordském okrese

upadá, a přitom o hrozbě Jedlíků nepadlo ani slovo. Zakázáno. *No jasně. Nesmějí mluvit o tom, co noviny s televizí probírají a propírají už celé týdny. Možná nesmějí mluvit ani o posunuté hranici, kdo ví? Úřady určitě netěší, když musí přiznat vlastní neschopnost... A lidi jakbysmet.*

Cesta utekla rychle a na konci se jí zeptali, jestli by u nich nechtěla pracovat.

„Máte ten správný náhled,“ komentoval to ten chlapík, který ji tam na silnici pozval do auta. Nijak ji tím nevyvedl z míry, takové věci jí lidé říkali pořád.

„Ještě nevím, co budu dělat,“ řekla vcelku pravdivě. „Jestli mi dáte telefon...“

Podal jí pracovní navštívenku. „Tady jste chtěla vystoupit?“

„Ano. Ulice U hrádku. Díky.“ Všechny glegennordské ulice jí připadaly stejné, ale momentálně viděla z okna na ceduli na rohu.

„Jako bych vás znal odjakživa,“ zašeptal jí, když jí přidržel dveře.

Usmála se a přikývla. I tohle už slyšela stokrát od nejrůznějších lidí. Virianu Jestrikovou všichni znají odjakživa, přestože za celý svůj život nevytáhla paty... No, prakticky nevytáhla paty z glegennordského okresu.

Okamžitě zapomněla na mikrobus, komisi, toho muže i navštívenku. Zamžourala na domovní čísla, schválně pokroucená a stylizovaná, očividně míněná jako past na cizince. *Jedenáct. Třináct. Ještě dál. Devatenáct. Tady.*

Musela čekat před domem, protože ji domovník nepustil dovnitř. Škaredě na ni zahlížel a brblal něco o zatracených uprchlících a zatracené vládě, která je v tom ještě podporuje.

Hm, tak tenhle ji rozhodně neznal odjakživa, nebo v něm ten pocit přebila nechut k uprchlíkům, kteří ohrožují jeho pohodlí.

Ber to tak, jak to je, přesvědčovala sama sebe, zatímco v drobném mrholení víc a víc vlhla a vypadala pořád urousaněji. On za to nemůže, možná to takhle píšou v jeho novinách, možná si o pověřivých venkovanech, kteří se cpou do města a otravují, vykládají báby na pavlačích, nebo i vrabci na té jeho pitomé plechové střeše, kam ani mženi, ani vlákénko mlhy nedopadne tiše, bez kovového pazvuku... *Nech ho, nemysli na zlé věci a už vůbec ne na tu ženu, která před chvilkou vyšla a byla i na dálku cítit Frankem...*

Trvalo to věčnost, ke všemu deštivou a čím dál víc větrnou věčnost, ale nakonec se Frank objevil na horním konci ulice. Rozzářil se, když ji uviděl, ale vzápětí pohasl. Vykročila k němu.

„Jen jsem ti přišla říct, že už nemusíš posílat peníze,“ vyslovila větu, kterou si pečlivě promyslela – však na to měla dost času. „Matiasе unesli Jedlíci.“

Normální ženská by teď omdlela, pomyslel si. Viriana ne, ta zůstane silná bez úlevy, dokud jí nepukne srdce. „Pojď dál.“ A zarazil se. Ta žena nahoře...

„Ta tvoje... Právě odešla,“ ozvala se tiše Viriana. „Domovník jí to asi vyslepičil, budeš muset vysvětlovat.“

„To nevadí. Ona není nijak zvlášť moje,“ řekl. Nebyla to výmluva, myslel to tak. Provedl ji kolem domovníkova proskleného budníku, po zašlém schodišti s počmáranými zdmi do ponuré chodby, a pak do nevlídné předsíně a nepochopitelně útulného pokoje. Frank vždycky uměl rozestavit nábytek – přestože ho nikdy moc neměl – tak, aby prostor působil útulně a zabydleně. I jeho nepořádek býval přátelský a poklidný. Už jsem zapomněla, napadlo Virianu, když se letmo rozhlédla. Bála se, že sem přinese chlad Nářků, že rozmáčí všechno, čeho se dotkne, tím deštěm, jímž nasákla na ulici, a slzami, které má uvnitř.

NEBEZPEČNOST MACKŮ

Každý, kdo se s macky setkal, dobře ví, že tito tvorové vypadají na první pohled naprosto neškodně, vzbuzují dojem bezbrannosti a nevinnosti, což je důležitou součástí jejich přirozené kamufláže (působí tak zejména na ženy patřičného věku, u kterých vzbuzují ochranný instinkt).

Ve skutečnosti ovšem dokáže být macek poměrně nebezpečný, zvláště jeho „odbržděné“ formy (třída M, muzeálové). Prostředků, které může použít k obraně a případně i k útoku, je široká paleta a některé jsou skutečně drtivé.

Nejzákladnější schopností, kterou disponují naprosto všichni mackové (patrně se vyvinula jako první), je ovlivnění přitažlivosti. Mackové tuto schopnost běžně používají k nadlehčování vlastního těla při pohybu.

V případě potřeby dokáže macek přitažlivost kolem sebe i krátkodobě zvýšit až na několiknásobek, případně prudce roztočit její směrový vektor. Náhlým zvýšením přitažlivosti může macek srazit protivníka k zemi, shodit jej nebo jej přimáčknout na pevný předmět a zabránit mu v pohybu. Roztočením gravitace vzniká vír schopný strhávat a urychlovat pevné předměty a případně i osoby, čímž vznikají nezanedbatelné materiální škody i újmy na zdraví.

Za vhodných okolností (pokud je po ruce dostatek lehkých a ostrých předmětů, například ocelových špon) dokáže být takový útok poměrně nebezpečný. Hlavní účinek na živé lidi však spočívá v hrůze, ztrátě rovnováhy a dezorientaci.

Jiným útokem založeným také na ovlivnění přitažlivosti je zalití nebo zasypání protivníka vhodným materiálem (vodou, sněhem, pískem), přičemž macek dokáže nejen tento materiál vymrstit, ale také jej obalit kolem oběti. Cíl útoku je tak uzavřen v jakési kouli či polštáři, který brání pohybu, rozhledu a případně i dýchání. Pro macka, který nemá psychické zábrany, není problém tímto způsobem menší množství osob udusit nebo utopit.

(Příručka pro příslušníky speciálních jednotek, tištěno v Čumalivě)

Ale Frank jí sehnal župan – svůj, ne té ženské – a uvařil grog a rozvěsil její mokré šaty, kde se dalo. „Povídej,“ pobídl ji.

„Nebudeš mi věřit.“ Viriana se nadechla a začala vyprávět. Když se tak poslouchala, skoro nevěřila sama sobě. Znělo to tak hloupě, tak nesmyslně! „A připadalo mi, že Matias na mě volá, ať se nebojím. Připadalo mi, že on sám se nějak zvlášť nebojí, chápeš?“

„Moc ne. Ale už mě napadlo, že oni chtějí vypadat strašidelně. Chtějí nás děsit.“

Frank se podrbl ve vlasech a vyrobil si na temeni kohouta. Skoro se zasmála, ale to, co pak řekl, vůbec nebylo k smíchu. „Víš, zažil jsem takovou divnou nehodu. Jsou teď málem na denním pořádku. Totiž nočním.“ Nevěděl, jak do toho, ale Viriana ho povzbuzovala tím, jak pozorně poslouchala. „Vznášející se děti děsí řidiče. Ten první kluk nebo co to bylo, on se ani nevznášel, jenom to tak vypadalo... Měl nohy na chodníku, ale jako by nic nevážil... Vlastně ti ostatní tak možná taky působili, jenže já neměl čas moc si je prohlížet. No nevím.“

„Děti,“ řekla zamyšleně. „Mně se fakt zdálo, že slyším dětské hlasy. Myslíš, že ti tvoji trpaslíci a naši únosci dětí... Že to nějak souvisí?“

Podívali se na sebe a najednou oba věděli, že ty dvě věci spolu souvisí.

„Co když jsou Jedlíci už i tady?“ vyslovil Frank jejich společné podezření.

„Ale o co jim jde?“

„No, třeba o životní prostor,“ mínil Frank vážně.

„Možná nás opravdu sežerou,“ napadlo Virianu, i když normálně novinám či televizi příliš nevěřila.

„To se mi nezdá.“ Frank zavrtěl hlavou. „Nikde nenašli žádnou ohlodanou mrtvolu. To když v lesích řádí vlkodlaci... Nebo ještě v dobách, kdy se tu vyskytovali upíři...“

Podívala se na něj. Nikdy o takových věcech nemluvili. Jsme moderní, civilizovaní lidé, znělo jakési jejich nevyslovené krédo. Nechceme slyšet o upírech, vlkodlacích či jiných lykan-tropech, tohle všechno považujeme za pověsti a báje, v žádném případě za historii naší vlasti. A teď si Frank o tom začne, jako by se nechumelilo. Schoulila se na pohovce, držela si v ruce hrnek s grogem a nechtěla už nic slyšet. Aspoň chvíli. *Než si vydechnu. Potom se znovu rozhlédnu po světě a uvidím ho takový, jaký doopravdy je.*

KAPITOLA 4.

PRVNÍ INFORMACE Z PRVNÍ RUKY

Pan Shverio měl možná nějaké zvláštní schopnosti nebo uměl získávat informace tajemnými cestičkami, které jsou obyčejným smrtelníkům odepřeny, protože si dokázal zjistit Frankovu síťovou adresu a poslat mu vzkaz, a to prosím téhož dne, kdy ho z balkónu zahlédl dole na ulici. Prakticky ještě za tmy.

Ale ať už to bylo, jak chtělo, jestli si vážený pan Shverio myslel, že se Frank před ním bude uctivě uklánět a mačkat v rukou čepici, tak se šeredně spletl. *Pch, jen proto, že je ten tlustoch ředitelem Muzea výživy? Na mě by musela přijít sakra větší šarže,* myslel si Frank, když stoupal po mramorových schodech do ředitelské pracovny. Docela se mu líbilo, jak ta sekretářka před ním vrtí zadečkem v úzké sukni, ale kdyby něco takového chtěla nosit Viriana (nebo Kalli, když už jsme u toho), tak by se jí vysmál a podotkl by, jak je to nepohodlné.

Pozvání vyznělo značně autoritativně na takového přicmrndávače jako Shverio. Když jeho vzkaz dorazil, Frank si našel na Síti Muzeum a zjistil, že se jedná jen o jakýsi odštěpek Ústavu výživy, který zabírá celý severní trakt radnice a další budovy za parkem, s nimiž ho spojuje podzemní tunel. Muzeum původně mělo být na celý komplex také napojeno, ale kopat tunel v historické části města není snadné ani levné, tak není divu, že radnici došly peníze a budova Muzea zůstala samostatná.

„Kašlu na něj,“ zareagoval Frank na Shveriův vzkaz a zahrozil zaprášenému monitoru pěstí. „Tlustoch zvěďavej! Co je mu po mně?“

Viriana se zvedla z gauče, vzala prachovku a obrazovka se pod jejím dotekem rozjasnila. Všechno hned vypadalo jinak. Frank nikdy nepochopil, jak to dělá – to nebylo uklízení, tak přízemní výraz by nikdy nepoužil, kdepak. Jeho žena dokázala, že věci byly skutečně čisté, jakoby i zevnitř.

Kalli odložila tlustou knihu *BÁJE A POVĚSTI STARÉ ČUMALIVY*, v níž až dosud soustředěně listovala, a zamžourala na monitor. „Chceš přece vědět co nejvíc, Franku,“ řekla tiše. „Nemyslíš, že ředitel Muzea výživy by mohl být docela slušně informován o Jedlicích?“

„Vždyť to bije do očí,“ přidala se Viriana. „Sám jsi povídal, že to jeho svědectví vypadalo divně. Jako by tím něco sledoval.“

„Kdyby tyhle vznášející se děti... Totiž děti, které se pohybují nezvykle lehce,“ opravil se, „kdyby to vážně byli Jedlíci...“ Frank zatékal pohledem od jedné ženy ke druhé. „Vy si to obě myslíte taky?“

Od chvíle, kdy se Kalli vrátila, si připadal jako cvok. Ty ženské se nejenže neporvaly ani nepohádaly, ba ne, pozdravily se, představily, uvařily si čaj, začaly si povídat a skoro se zdálo, že se sprátelily. Viriana si jméno milenky svého manžela – na rozdíl od něj – zapamatovala napoprvé a vůbec nebyla naštvaná. Ostatně Kalli taky ne. *Tohle není normální*, myslel si Frank, ale přitom pozorně poslouchal, co mu říkají. Už dávno přišel na to, že ženy žijí v trochu jiném světě než muži a že je užitečné občas do něj nahlédnout. *No jo, Jedlíci podle pověstí létají. Tady zase jistý pan Shverio, shodou okolností ředitel Muzea výživy, vykládá o nějakých vznášejících se fakanech.* Jasná souvislost, aspoň pokud jste ženská. Sám si tím tak jistý nebyl, už proto, že na Jedlíky až dosud moc nevěřil.

„Ale co může chtít ode mě?“ zeptal se.

„No, to je další informace, kterou z něj vytáhneš,“ pravila Viriana věčně. Kalli přikývla a znovu se zahloubala do tohoto svazku.

A tak teď Frank vylezl po těch příliš nízkých mramorových schodech – *schodiště pro lenochy*, nazval si ho pro sebe – a vstoupil do ředitelské pracovny, která mu připadala přezdobená a kýchovitá. Zvláště ty sošky buclatých anděličků ho máty. *Hernajs, tohle má být zdravá výživa?*

Thlustý pan Shverio sledoval směr jeho pohledu. „Výživa,“ promluvil zasněně, „rozhoduje o tom, jak vypadáme, o tom, jak se cítíme, jak dlouho žijeme...“

„Fakt?“ Frank se ušklíbl. Žádné představování, hned od začátku kecý. *To to pěkně začíná!*

„Poslyšte.“ Ředitel muzea změnil tón. „Nepozval jsem vás na přátelské popovídání. Jde o vážnou věc. Přímo o život.“

„Jedlíci,“ řekl Frank.

„Oni sami si říkají mackové,“ poznamenal pan Shverio.

„Mackové?“ Frank se zamračil, zakroutil hlavou. *Matiasovi jsme říkali Macku, asi že byl jako dítě pěkně baculatý. Poslední dobou už z toho začal vyrůstat...* „Jak to víte?“

Shverio mávl rukou. „Později,“ pravil přezíravě. „Mě zajímá, co víte vy. A především mě zajímá to, co umíte. Není to pouhá zvědavost, to mi věřte. Opakuji, že jde o život. O mnoho životů. Stovky, tisíce... Možná o přežití lidské rasy, kdo ví?“

Frank na něj podezíravě zamžoural. „Co bych měl umět? Jako že dobře řídím? Jsem klidnej, to je všechno. Hned tak mě něco nevydělá.“

„Ale mluvíte o děsu,“ řekl Shverio bezvýrazným tónem.

„Jo. Cítil jsem to, ten strach. To dělají oni?“

„Ano, to dělají mackové. Jsou... velmi nebezpeční, ale lidem to nedochází. Proto jsem poněkud... hm, zdramatizoval své svědectví. Snad pochopíte, když vám vysvětlím pár věcí...“

„Věřím, že jsou nebezpeční. Unesli mi syna. Tedy, nevím, jestli to byli ti samí.“ Frank se bez vyzvání složil do křesla.

Neušlo mu, jak si Shverio podezíravě změřil jeho černé plátěné kalhoty. Neměl důvod k obavám. V otázkách hygieny měl Frank docela jasno – dokázal se umývat a přepírat si šaty i v táboře dřevorubců uprostřed zimy v Upířím lese, a to už něco znamenalo. Čalounění Shveriových křesel rozhodně nijak neohrožoval.

„To ale nechápu...“ zamumlal ředitel. „Ten macek vás vůbec nepolekal...“

„Koukal jsem spíš na nákladák s mlékem,“ vysvětlil Frank. „Řítil se jako blázen. Co mi může udělat nějaký tlustý kluk? Nebo deset tlustých kluků, když sedím v nákladáku?“

„To byste se divil,“ poznamenal Shverio a otřel si čelo. Potil se nějak zvláště. Jenom na čele a na nose, ne na tvářích, ba ani na podbradku. Franka to upoutalo a podíval se na něj pořádně. Na tom obličejí bylo něco v nepořádku. A na těle jakbysmet. Nepřirozené držení i pohyby... Že by byl po nějaké těžké havárci a na proslavené irluginské klinice ho dali dohromady pomocí těch jejich plastů a kybernetických protéz? Ale tlustý muž pokračoval: „Mackové dokážou vyvolat v lidech nepřekonatelný děs. A to bylo přesně to, co dnes nad ránem kolem Muzea prováděli. Ostatně to už provozují pěkných pár nocí.“

„Proč?“

„Copak to není jasné? Vyhánějí vesničany z jejich chalup. Zabírají dědiny a neustále posunují hranici svého území. Co nevidět budou na předměstí... Tady si teprve testují vlastní možnosti ve větším měřítku a připravují si terén.“

„Chtějí se zmocnit Glegennordu?“ hlesl Frank. *Do háje, ještě včera to byla pověra! Ještě před pár hodinami mi připadalo, že mluvím nesmysly, když vykládám o boji o životní prostor... A najednou mi tady skoro totéž povídá někdo zasvěcený do problematiky a myslí to úplně vážně. Najednou je z divoké*

teorie docela reálná hrozba. „Ale... Lidi už nebudou mít kam utéct!“

„Svět je velký,“ pravil pan Shverio. „Zatím.“

Frank si z vrásek na jeho čele přečetl dodatek: *Oni ho ale budou chtít celý.*

Pak si vzpomněl, že ten chlap měl nějakou divnou poznámku. „Co jste to říkal před chvílí? Že nechápete...“

„Chtěl jsem říct, že netuším, proč si vybrali vašeho chlapce. Podle mě není vhodný na mackovskou konverzi.“

Frank si přejel rukou po bradě. „Teď zase nechápu já.“

„Já samozřejmě neznám jeho matku, ovšem... Mám důvody domnívat se, že po vás zdědil určité vlastnosti...“

„Jako třeba že mě ten...“ Frank zagestikuloval směrem k buclatému andálkovi. „Ten vznášející se andělíček nevyplašil?“

„Mimo jiné. Kromě toho jste bez námahy přesvědčil policistu, aby se o vás nestaral, aby na vás prakticky zapomněl, dokud se zase nepodívá do papírů. Dokonce jste ho poslal za mnou a on vás bez váhání poslechl. Nemluvě o tom, jak jste zachránil toho zraněného řidiče. Informoval jsem se na to. Zřejmě by s ním měl potíže i lékař, školený v resuscitaci.“

„Náhoda a klika.“ Frank pokrčil rameny. „No a? Jak to souvisí s Matiasem?“

„Nemyslím, že by to byla klika,“ mínil ředitel muzea. „Máte zvláštní schopnosti. Měl byste se postavit do první obranné linie proti jejich útoku... Asi byste měl proti nim šanci – jako jeden z mála.“ Povzdechl si: „Jenže oni útočí zatraceně plíživě. Tak, že si to málokdo uvědomí. Lidé na to přijdou, až bude pozdě.“

„Poslouchejte,“ ozval se Frank trochu popuzeně, protože pořád ničemu nerozuměl a ředitelovy odpovědi mu připomínaly spíš hádanky než poctivá vysvětlení. „Co jsou vůbec zač, tihle Jedlíci? Démoni, lesní příšery, baculaté děti, upíři? Hm?“

Shverio se zatvářil znechuceně. „Už zase abych dělal zvěstovatele zkázy! Proč si lidé nikdy nic nepřechtou? Proč se aspoň občas nemrknou na Síf a nedají si dvě a dvě dohromady?“

„Třeba proto, že nemají v chalupě připojení,“ navrhl Frank a v očích mu zlověstně zablesklo. „Hele, na nějakou třídní nenávisť já kašlu, jasný? Ale pravda je, že venkov je docela chudý, lidi nemají ani prachy, ani čas na počítače. A jak jsem tak poznal zdejší předměstí a činžáky, tak tady máte těch horních deset, ani ne deset tisíc, a hotovo, ostatní se tak tak protloukají. Já si připojení zařídil, jenže vstávám ve tři a rozvážím tři várky denně, poslední v deset, a to pak člověk usíná i vstoje.“

„Sakra, sedněte si,“ řekl ředitel kupodivu docela mírně. Frank si až teď všiml, že vstal a tyčí se nad ním jako hora. Možná jako sopka. Sice zatím nevybuchuje, ale pěkně funí. Zasmál se sám sobě a znovu se posadil. „Fajn.“

Shverio si také sedl, ale už ne za stůl. Přitáhl si křesílko k Frankovi a naklonil se k němu: „Abych to shrnul. Macky jsme vytvořili my sami. Jsou produktem naší vlastní blbosti.“

KAPITOLA 5. SPOJENCI

„Víš, bylo mi hrozně smutno.“ Kalli zkušeným hmatem vyhrábla z peřináče láhev s podezřele průzračnou tekutinou. Viriana už držela v ruce dvě skleničky. Jejich pohledy se setkaly, obě se usmály. Rozuměly si jako dvojčata. „Daleko od domova,“ pokračovala Kalli, „a ještě ta nemožná pracovní doba v obchodě...“

„Daleko odkud?“ Viriana se pohodlně opřela o rohož za gaučem, pod záda si strčila polštářek.

„Od Čumalivy. Ty přece taky pocházíš tam odtud, ne?“ Kalli si prohrábla tmavé vlasy. Neměla žádný zvláštní účes, nejspíš se stříhala sama, a přitom jí to slušelo. „To se pozná. Tvoje vlasy... Jakživa jsi nebyla u kadeřníka, že ne? Neznáš žádnou kosmetiku kromě mýdla, co? Ale zapadneš do každé společnosti. Stačí, když se umeješ a oblečeš. Stejně lidi nikdy nevědí, co máš na sobě.“

Viriana svraštila obočí. „Nikdy jsem se necpala do společnosti. Do žádné.“

„Jasně. To nemáme v povaze. Ale vtip je v tom, že bys mohla třeba přicestovat časem na středověký královský bál, a hodila by ses tam. Čumaliva je prostě kolébka lidstva, aspoň tady na Arrowanu. Nebo spíš kultury. My jsme ti původní, neředěná krev, a nesejde na tom, že nám už po staletí vládnou všelijací přivandrovalci z Nhiranu.“

„Uf. Rasistko.“ Viriana jedním douškem vypila obsah sklenky a nastavila ji k dolití.

„Přečti si dějepis.“

„Mám jiné starosti. Chci zpátky svoje dítě.“

„Jo,“ řekla Kalli. „To já taky.“

Viriana pomalu postavila skleničku na stolek. „Tak?“

Pozorně si svou společnici změřila. Vypadala jako dívka, mnohem mladší než ona sama, jenže Viriana si vždycky připadala stará. Už ve škole se cítila nesrovnatelně dospělejší proti ostatním spolužačkám, jejich problémy se jí zdály hloupoučké a musela se nad nimi shovívavě usmívat. Ale co se týká pohledu do zrcadla... Nejspíš ani já nevypadám na matku jedenáctiletého kluka, pomyslela si.

„Už to budou dva roky.“ Kalli na okamžik zavřela oči. „Hledala jsem ho. Doslechla jsem se, že mají někde v Upířím lese velkou osadu, jenomže jsem tam pokaždé zabloudila. Dokonce několikrát, protože jsem se za žádnou cenu nechtěla vzdát. Naposled to bylo loni v zimě, už k jaru. Zapadla jsem do závěje, pod ní byl rybník, který už částečně roztál... Málem jsem zmrzla. Žádné mapy toho podělaného lesa nejsou! Bílá místa, čert aby vzal naše kartografy! Irluginští mají satelit, ale fotky si hamouní pro sebe, ani je nedají na Sít...“

„Tys věděla, že Frank tam dělal dřevorubce?“

„Jo. Řekl mi to. Vozil nám do kšeftu pečivo, dali jsme se do řeči...“

„Ty potvoro vypočítavá,“ řekla Viriana beze zloby. „Ty jsi prostě potřebovala průvodce!“

Kalli popotáhla. Asi to znamenalo souhlas nebo přiznání. Po chvíli se rozvážně napila a zašeptala: „Ještě jsem mu to neprozradila. Ještě jsem o nic nežádala.“

„Chudák Frank... Ale teď se nám tvoje vědomosti můžou hodit,“ pravila Viriana rozhodně. „Uděláme si společný výlet?“

Pan Shverio vyhlédl z okna. Frank Veddin rázoval po ulici dolů. Muzeum se nacházelo v nejstarší čtvrti Glegennordu, kterou před mnoha staletími postavili jako tvrz, tudíž na kopci. Všechny cesty odtud vedly dolů. Frank nepochybně míří k pekárně; blíží se čas, kdy pekaři vytahují z obrovských pecí čerstvou várku pečiva, voňavé rohlíky, housky, chlebové šišky i preclíky, slané, makové, sezamové, všechno to krmivo pro hladové město. A on na tom má svůj podíl. Výživa... Nesmírně důležitá věc, a v těchto dobách důležitější než kdykoli předtím.

Znovu se zahleděl za vzdalující se vysokou postavou. *Jestlipak jsem na něj dokázal zapůsobit? Frank Veddin pochopitelně není z těch, které by člověk přesvědčil pouhou autoritou...*

Pan Shverio těžce sestoupil po onom schodišti pro lenochy, ale nezastavil se v přízemí, minul kukaň vrátného a pokračoval dolů, stále dolů, do sklepa, ani tam se však nezdržel. Vstoupil do skladiště, věnoval letmý pohled starým plakátům, propagujícím nízkotučné sýry (které obsahovaly jakýsi kancerogen, na což se ovšem přišlo až po několika letech), láskyplně pohladil sošku vyzábělé dívky, umouněnou od sazí. Původně měla dokumentovat nezdravé trendy minulého století, kdy dívčí a ženské módě vládly podvyživené modelky, ale jemu se docela líbila. Protáhl se kolem ní, stiskl neviditelný výstupek na stěně a vstoupil do tajné chodby. Tu neprokopali dělníci najatí Ústavem výživy. Ta už tu byla. Odnepaměti. Vedla k němu domů, do jeho skutečného domu. Člověk prostě musí vědět, jaký barák kupuje. Prostudovat plány, nejlépe i ty, které nejsou běžně *přístupné*...

Prošel dalším sklepem, kde na něj pod dalším schodištěm čekal zvláštní pokoj, vybavený sprchou, zrcadlem a šatnou, plnou nezvyklých obleků. Tlustých obleků, dalo by se říct. Jeden z nich měl pan Shverio na sobě. Právě si ho svlékal.

A chystal se do sprchy, protože s takovou zátěží se jeden zapotí. Z poloprůhledné kabinky vylezl mokrý, čistý a hubený.

V županu, stríženém na úplně jiné rozměry, než jaké předváděl na veřejnosti, vyšel do přízemí.

Hanna už byla ze školy doma, pod věšákem se válely její sportovní boty na podpatku – tu hybridní obuv Shverio přímo nesnášel – a jejich hospodyně (pochopitelně zhypnotizovaná tím klasickým způsobem jako každý, kdo pečuje o macka) si v kuchyni pozpěvovala, chystajíc tácy s obrovským množstvím jídla. Hlavně sladkostí.

Z pootevřených dveří se linula vůně, která Shveria vždycky spolehlivě připravila o chuť k jídlu. Zaťal pěsti a v duchu přinesl svou modlitbičku: *Kéž bych tak toho parchanta dostal do rukou!*

Dobře věděl, že by to nejspíš k ničemu nebylo, ti odporní tloušťci se docela uměli ohánět, spíš ho neskutečně štválo, že některý z Hanniných kamarádů jeho hezkou, nadanou dceru ovládl, vykrmil a zkonvertoval, a tento zločin zůstal nepotrestán. *A ten kluk – pch, vždyť se tomu ani nedá říkat kluk! – si nejspíš dál chodí do školy a ničí další děti, mění je v něco zatraceně nelidského.*

„Ahoj!“ Hannin hlas zněl tlumeně, protože něco pojídala.

Pořád něco pojídala. Ještě před půl rokem se pokoušel zarazit ji, trápil ji hladem a nutil cvičit, jenže ona projevila úžasnou vynalézavost a stala se přebornicí na útěky z domova. Nepochybně jí v tom ten zatracený macek pomáhal, ale Shverio ho nedokázal odhalit.

V její třídě se žádný obzvlášť tlustý chlapec nevyskytoval. Ve škole se jich sice pár našlo, jenže některým už rašily vousy, což u macků nepřipadá v úvahu, jiní zase byli příliš malí, aby Hanně mohli něčím imponovat – holka se přece nebude kamarádit s chlapečkem ze třetí třídy!

Třeba ho potkala v parku... Zaručeně si ji spletl s klukem – vždycky bývala spíš sportovní typ; ty podpatky, to byl výstřelek z poslední doby, možná jí začalo vadit, že neroste...

Těžce si povzdchl. *A už ani nevyrosteš, děvče.* Někdy by rád věděl, jestli si uvědomuje, co se z ní stalo, ale neodvážil se zeptat.

Hanna se zastavila ve dveřích a skoro celé je vyplnila, až do výšky svých stočtyřiceti centimetrů. Na deset a půl roku – v tom věku ji *to* potkalo – byla vysoká. Teď už ji spolužačky doháněly a předháněly.

„Možná tě budou volat do školy,“ řekla.

„Copak?“ zeptal se nesmírně unaveně. *Nepřítel zvenčí postupuje a domácí nepřítel mě k smrti týrá...*

„Kluci se mi posmívali.“

Klasický úvod. Tak jen dál, děvenko. Pořád jsi moje dcera, i když patříš k jinému druhu...

„Tak jsem do jednoho strčila, druhý upadl sám, jako bych ho odfoukla... A rozbilo se okno.“

„Dáme ho zasklít,“ přikývl rezignovaně.

„Dovnitř začalo sněžit,“ pokračovala Hanna a v její kulaté tváři se objevil výraz nefalšované úzkosti. „Udělal se takový vír... Sebralo to sešity a knížky a tužky. Všechno to vyletělo ven a vzalo to s sebou i Karlu, víš. To je ta protivná holka s copánky jako myši ocásky. Sedí u okna, hned u stolku učitele, aby mohla honem honem všechno žalovat.“ V Hannině hlase zazněla opravdová nenávist.

„Zlomila si něco?“ zeptal se Shverio.

„Ne... Tati, jak můžeš být tak... klidný?“ vyhrkla Hanna uštvane.

„Nejsem klidný,“ řekl. „Hanno. Měla by sis uvědomit, jakými silami vládneš. Copak ti to ten tvůj... učitel, krmíč nebo jak ho mám nazvat, nevysvětlil?“

ČUMALIVŠTÍ DRUIDOVÉ

Abychom pochopili dobu čumalivských druidů, opředenu mnoha romantickými představami, musíme především pochopit životní podmínky tehdejších lidí.

V něčích dobách byly čumalivské hory paradoxně mnohem více osídlené než dnes, kdy se lidé stáhli do pohodlnějších měst v nížinách. Před obdobím urbanizace stála prakticky na každé náhorní plošině, kopci a v každém údolíčku nějaká vesnice, samota nebo salaš. Běžným způsobem obživy bylo pastevectví a lov, ale tehdejší lidé uměli v drsných podmínkách hor také pěstovat mnoho zemědělských plodin, a zbytek jídelničku doplňovali sběrem lesních plodů.

Druidové byli spíše kombinací lesníků, pastevců a lidových léčitelů než mystiků či kněží. Hlavní částí jejich práce byla péče o stáda, domácí zvířata a lovecké revíry. Daleko dříve, než byly vůbec formulovány zásady péče o les, stavěli druidové krmelce pro zvěř, udržovali v rozumných mezích populace dravců a samozřejmě také chránili lidská osídlení.

U vesničanů požívali druidové velké úcty, a právě odtud patrně pramení pověsti o jejich kouzelné moci a tajných vědomostech. Nejsou ostatně zase tak přehnané. Čumalivští druidové byli mistrovskými pozorovateli přírody, nepochybně měli obsáhlé vědomosti o léčivých bylinách, měli dokonale zmapované celé čumalivské pohoří a udržovali mezi sebou pravidelné spojení.

V zimě, kdy byly horské cesty špatně schůdné, se druidové stávali doručovateli zpráv a průvodci cestujících. Mnoho druidů ovládalo čtení a psaní a komunikovalo s okolním světem, a představovalo tak špičku vzdělanosti.

Proslulé druidské obřady se skutečně konaly, jak potvrzuje řada dějepisných záznamů, a opravdu zahrnovaly složité rituály, tance, případně i oběti. Dnešním romantikům by však asi nepřišlo vhod, že tyto obřady často nebyly míněny zcela vážně a většinou po nich následovala hostina a pitka.

(z čítanky pro 6. ročník základní školy)

„Nic mi nevysvětlil!“ zakvílela. „On utekl! Zdrhnul, hajzl jeden, když zjistil, že jsem holka!“

Takže to bylo přesně tak, jak jsem myslel. Shverio klesl do studeného, nevyhřátého křesla, kam si jejich nečetní hosté sedali jen při obouvání nebo zouvání. Mackové o holky nemají zájem, nekonvertují je. Možná mají obavy, že by si tím snížili počet potenciálních pečovatelek. Hanna měla tu smůlu, že vypadala jako kluk a také se tak chovala. A teď... Co teď s ní?

„Dobře. Tak ti to budu muset vysvětlit sám,“ prohlásil rozhodným tónem.

KAPITOLA 6.

V GLEGENNORDU

Frank se vrátil z rozvážky unavený, ale vůbec se mu nechtělo spát nebo jakkoli odpočívat. Naopak. Měl chuť něco podniknout. Hned teď. Jen si nebyl úplně jistý, co by to mělo být.

Doma našel Virianu, Kalli byla pryč.

„Šla spát do té garsonky v prvním patře,“ vysvětlila mu Viriana. „S domovníkem jsme to domluvíly. Ale kdybys chtěl strávit noc s ní, můžeme se prohodit. I to jsme už probraly.“

„Neuvěřitelně chytré holky,“ broukl. Chtěl strávit noc se svou ženou, to rozhodně, jen se nechtěl Kalli dotknout. Byla tak smutná, tak opuštěná...

„Hm,“ řekla Viriana. „Nebudu po tobě požadovat sex, neboj se. Odešel jsi ode mě, tak předpokládám...“

„Nic nepředpokládej!“ přerušil ji zlostně. „V té vesnici na mě všechno padalo! Nářky! Jak příhodné jméno, když tam všichni mají pořád protažené ksichty a v jednom kuse si na něco stěžují! Nikdo mě tam nebral na vědomí, ani po deseti letech, pro ně jsem byl prostě jenom přivandrovalec. Na co sakra jsou tak pyšní? Ani můj syn nesměl dostat jméno po mně!“

Zamrkala. „Nikdy jsi neřekl, že ti to vadí.“

„V porovnání se vším ostatním ani ne,“ připustil už klidněji. „Vydřel jsem tam tak dlouho jedině kvůli tobě. Pak to nějak... přerostlo. Musel jsem pryč.“

„Přišla jsem za tebou kvůli Matiasovi,“ pravila Viriana váhavě. „I když jsem vlastně neměla ponětí, co bys mohl udělat.“

„Já...“ začal, ale najednou zjistil, že nemůže mluvit, protože ho jeho žena líbá jako o život. Nemohl to nechat jenom na ní. To v žádném případě. Vlastně to vůbec nevypadalo, že za ním přišla jen kvůli synovi. Leda by si přála dalšího.

A třeba to tak i dopadne, pomyslel si optimisticky, když se opatrně zvedal z gauče, rozplétaje klubko, ve kterém se nějak octli spolu s několika polštářky a nějakým tím zmuchlaným, potrhaným, dočista zbytečným oblečením.

„Jo,“ vzdychla Viriana. „Takhle jsem si to fakt nepředstavovala. Teď ale musím vstát. Sepíšeme seznam.“

„Seznam?“ Potřásl hlavou, jako by si potřeboval prokrvit mozek, který v uplynulých chvílích nijak zvlášť nepoužíval. „Jaký seznam?“

„Věcí, co budeme potřebovat na cestu.“ Posadila se, spustila nohy na podlahu. Ohlédla se po nějakých šatech, ale pak to vzdala. „Nejradši bych vyrazila hned zítra.“

„Nemají za mě náhradu,“ namítl Frank. Sedl si k ní. Sprcha počká. „Zítra půjdu do práce, a jak skončím ranní rozvážku, vyrazím za šéfem a domluví se s ním.“

„Zodpovědnost,“ řekla tiše. „Rozumím ti, jenže... Jdeme hledat Jedlíky. Příšery, démony, chápeš? Míříme do jejich lesa, do jejich sídla. Nepočítám s návratem.“

Zíral na ni s otevřenou pusou. „Když myslíš, že tam zahyneš, tak proč vlastně...?“

„Musím se o to pokusit. Kalli se mnou souhlasí.“

„Kalli? Co ta s tím má společného?“

„Před dvěma lety jí unesli syna. Hledala ho sama, nějak se dozvěděla o jejich osadě, ale vždycky v Upířím lese zabloudila.“ Viriana na svého muže vrhla soucitný pohled. „Potřebovala průvodce, víš.“

Uf. To je teda pecka, pomyslel si Frank. Vůbec nejsem ten fešák, na kterého se holky jen lepí. Jsem bývalý dřevorubec z Upířního lesa, a to je všechno. Do háje!

„A ty koneckonců taky potřebuješ průvodce,“ řekl věcně.

„Hm?“ Protáhla se. „A nechtěl bys to sprchování ještě odložit?“ Což bylo zřejmě to nejsprávnější, co mohla říct.

Otec odešel brzy ráno, jako obvykle. Hospodyně měla nějaké námitky ohledně absence ve škole, ale dlouho jí to nevydrželo a osmá hodina už ji zastihla spící v pohodlné židli u stolu. Kdepak by dokázala vzdorovat soustředěnému náporu macka... totiž macky?

Hanna si obula své oblíbené boty a široké palety, ve kterém vypadala... no, skoro jako člověk. Sestoupila do sklepa a našla otcovy neviditelné stopy. Nebyly vidět, ale to jí nevařilo. Vedly k dobře zamaskovaným dveřím do tajné místnosti. Hanna se podivila, že ji neobjevila už dřív. Bylo to neskutečně snadné. Prohlédla si tajný šatník nechápavě potřásajíc hlavou. *Táta tolik nenávidí tloušťku! K čemu tohleto má?* Pořádně se rozhlédla a objevila chodbu. Pak už to šlo ráz na ráz – brzy se (konečně, po tolika letech!) dozvěděla, kde její otec pracuje.

Teď ještě zjistit, co v Muzeu vlastně dělá. *Maskota nezdravé výživy?* uchichtla se. Prošla kolem vrátnice, vrátný ji pochopitelně neviděl. To ji Bobík naučil nejdřív ze všeho. Připadalo jí to jako správná legrace. *Jo, legrace.* Bavilo ji dělat ze sebe kluka. Ohromnej fór, ale ty následky!

„Kampak, děvenko?“ Na chodbě hlídkovala starší paní v uniformě zaměstnanců Muzea.

Páni, ta má oči jako ostrůž! „Já jsem Hanna Shveriová,“ představila se Hanna a čekala, co z toho bude. Třeba ta paní tátu zná.

„Ach táák,“ udělala ta paní. „Pan ředitel má, myslím, poradu. Pojď, podíváme se do jeho pracovny. Když tak chvilku počkáš... Nebo... Už jsi tu někdy byla?“

„Ne.“

Hanna se zvědavě rozhlížela, jak procházely jednotlivými sály, touhle dobou ještě opuštěnými. Exponáty Muzea byly značně různorodé. V prvních místnostech převažovaly plakáty, různé grafy se statistickými přehledy a obrazy, jinde měli i knihy, rozevřené na obzvlášť důležitých stránkách, sochy, v jednom sále vzorky nábytku pro normální a obézní lidi, v menších zatemněných místnostech se promítaly smyčky naučných filmů a k návštěvníkům hovořily vemlouvavé hlasy bezpochyby štíhlých a správně živených krasavic. Hanna zhlédla kousek dokumentu o sklizni luštěnin, scénu z mlékárny a drůbežárny, na chvilku se zdržela u akvária s rybami, jejichž maso je prokazatelně nejzdravější, prošla holografickým modelem molekuly nenasycené mastné kyseliny a ve speciální laboratoři si přičichla k různým potravinám, přičemž jí další přívětivé hlasy vysvětlovaly, jak je důležité, aby byla strava pestrá a čerstvá. *No tohle je běs*, myslela si, ale mlčela, protože její průvodkyně jednotlivé expozice očividně prožívala, jako by tu byla poprvé ona, a ne Hanna.

Konečně ji ta dobrá žena nechala o samotě přede dveřmi otcovy pracovny. *Uf. Málem by mě přešla chuť na jídlo...* Což je zřejmě u macka docela událost. Pohodlně se usadila, i když lavice byla po čertech tvrdá, ale Hanna si trošinku zakouzčila s gravitací – aniž by věděla, že to dělá. No, v tomhle baráku se asi nedostane nic k jídlu, jen samá teorie, tak si radši zdřímnu, rozhodla se.

Probudil ji dusot na schodišti. Nahoru se hnal nějaký velký chlap a za ním klusala úhledná žena v úzké sukni, nepochybně sekretářka, možná dokonce tátova sekretářka. Ten chlapík vypadal jako dřevorubec, ale současně jako by sem do muzea